

www.jollibread.com

© 1994, Mercé Viana

© D'aquesta edició:

2017, Santillana Infantil y Juvenil, S. L. i Edicions Voramar, S. A.

València, 44. 46210 Picanya (València)

Telèfon: 96 159 43 90

ISBN: 978-84-16666-80-5

Depòsit legal: M-1231-2017

Printed in Spain – Imprés a Espanya

Primera edició: novembre de 2017

Directora de la col·lecció:

Maite Malagón

Editora executiva:

Yolanda Caja

Direcció d'art:

José Crespo i Rosa Marín

Projecte gràfic:

Marisol del Burgo, Rubén Chumillas, Julia Ortega i Álvaro Recuenco

Qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra només pot ser feta amb l'autorització dels seus titulars, llevat de les excepcions que estableix la llei. Contacteu amb CEDRO (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra.

El bagul de les disfresses

Mercé Viana

Il·lustració de la coberta de Pau Valls

jollibre

*A Llúcia, ma mare,
una dona extraordinària*

Llúcia, amb els ulls closos, es deixava acaronar, lentament, pels raigs d'un sol tebi a primeres hores del matí. Li agradava anar a la caleta, ben prompte, abans que el sol, potser enfadat pel gran forat de l'ozó, calfara amb desesper.

També s'estimava força sentir el llenguatge de la mar sense les interferències dels transistors portàtils. És per això que fugia de la platja gran i, amb la barqueta del iaio, s'encaminava, un dia darrere de l'altre, cap a la cala menuda, la cala que el iaio li havia mostrat un dia tot dient-li: «Filla meua, aquesta ha sigut la meua segona casa i, des que la iaia ens va deixar per sempre, quasi la primera». Sí, també Llúcia s'hi trobava com a casa. Aquell bocí

de costa es trobava apartat del poble, la qual cosa li permetia somniar, ballar si en tenia ganes o cantar amb tota la tranquil·litat del món, si volia. Mai no hi anava ningú. Sempre hi era ella sola perquè el iaio, en aquell temps, ja no estava per a fer viatges, tot i que foren a la seua caleta.

8 Aquell dia, però, Lúcia necessitava més que mai el silenci de l'aire i el bressoleig de les ones. La gresca que havia tingut amb el germà havia sigut «guapa» i ara agraïa de veritat trobar-s'hi sense que ningú no la molestara. Però, malauradament, el silenci no havia de durar gens.

Quasi havia aconseguit adormiscar-se quan, de sobte, unes veus trencaren aquella solitud buscada.

—Tu creus que dorm?

—És clar que sí! No veus que té els ulls tancats? La gent tanca els ulls quan dorm.

—Hauríem, doncs, de despertar-la.

—Despertar-la? I per què hem de fer-ho? No hi ha cap nota que diga «Desperteu-me».

—Sí, és veritat que no hi ha cap nota, però si volem la barqueta, haurem de demanar-li permís per a endur-nos-la, no?

—Potser, però... continue pensant que no està gens bé despertar una xiqueta si ella no ens ho ha demanat abans.

—Què hem de fer, doncs? A mi em fa un no-sé-què prendre-li la barqueta sense demanar-li permís...

—A mi també em fa el mateix no-sé-què...

—I a nosaltres!

—Doncs, no ens cal parlar-ne més. Seiem i esperem que es desperte.

Llúcia, amb els ulls tancats però amb les orelles ben obertes, seguia tot el fil de la conversa d'aquells desconeguts. El temor començà a omplir la seua ànima i, la por, una por cada vegada més gran, l'abassegà completament.

Prompte començà a notar una mena de gran nuc a la gola, tan gran, que per no deixar passar, no deixava passar ni la saliva. Llúcia no sabia què podia fer, si mantindre's tal qual o obrir els ulls.

Qui devia tindre al seu davant?, —es preguntava.

«Ells» havien dit que necessitaven la barqueta, però... per a què necessitarien la barqueta? Com hi havien arribat sense cap embarcació? Haurien arribat nadant? Nadant, però... des de quin lloc? Ai, senyor! —es lamentava— Què podria fer jo? —es preguntava.

Llúcia començà a recordar tot allò que la mare i el pare li havien dit tantes vegades:

—Has d'anar amb compte, criatura! Ets massa confiada. Et penses que tothom és bo i això no és veritat. Algun dia tindràs un disgust, ja ho veuràs, com sí...

I hui, semblava que havia arribat aquest dia, es repetia Llúcia mentalment. Què hi puc fer? Cride amb totes les forces per demanar auxili? De res no em serviria,estic massa lluny de la platja gran i ningú no em sentiria... I si continue així, amb els ulls tancats, fins que aquests desconeguts es cansen i se'n vagen? No, tampoc, aquesta no és una bona solució; pel que

han dit, deuen necessitar la barqueta i roman-
dran asseguts fins que em «desperte»... Ja veig
que no em queda un altre remei que enfron-
tar-me als qui siguen... Sí, he de fer-ho aviat.
Com més prompte òbriga els ulls, més prompte
acabarà aquest malson.

Llúcia començà a obrir, a poc a poc, l'ull
dret, i després l'esquerre. El cel, d'un blau in-
tens, ocupà la seua visió, però de seguida hi
van aparéixer unes figures que...

—Aaahhh!!! Homes barbuts!

Dotze homes amb barba, l'un al costat de
l'altre, la miraven intensament. Llúcia s'incor-
porà fins a quedar asseguda sobre l'arena i, mig
tapant-se la cara, tornà a cridar, potser amb
més espant que no abans:

—Aaahhh!!! Són pirates!

Un del homes, el més vell, exclamà:

—És clar que som pirates, xiqueta. Quina
altra cosa podríem ser?

Llúcia empassà saliva i se'ls mirà un per un,
com si estiguera passant revista a un batalló tot

pensant que, per l'aspecte que tenien, no semblaven uns pirates perillosos. I no s'equivocava. Amb el somriure a la boca, la cara de bona persona i els vestits que portaven aquells homes, podien llevar la por a l'infant més atemorit del món.

12 Vestien, tots ells, pantalons de colors vistosos: rojos, verdosos, grocs... Les camises també eren boniques, unes de florejades, altres de fruites i altres amb redolins grans i menuts. L'abillament acabava amb un mocador al cap que feia joc amb la camisa, la qual cosa els donava un to d'exotisme bastant agradable.

Alguns dels pirates estaven sencers però n'hi havia altres, de pirates, que no estaven sencers del tot perquè els faltava una mà de veritat, una cama de veritat o un braç de veritat, la qual cosa no era cap problema ja que ho havien substituït per una mà de mentidetes feta de ferro o una cama de mentidetes feta de fusta. Amb tot i això no se'ls veia acoquinats, tot el contrari. Ningú no semblava infeliç per

aquelles mancances. Llúcia els preguntà, ja sense por:

—Sou pirates de debò?

Tots els pirates es miraren els uns als altres, fins que un d'ells, que per la traça devia ser el capità, li contestà:

—Naturalment, criatura. Els pirates sempre som de debò. Mai no hi ha hagut cap pirata de broma.

—Bé, jo... Perdoneu-me, per... És que... Vull dir que... Caram!, volia dir que mai no havia vist uns pirates —digué Llúcia a la fi.

—Ahhh! —exclamaren tots amb orgull.

Però Llúcia, a qui no li agradava la idea de quedar com una ignorant, tornà a dir-los:

—La veritat, la veritat és que sí que en coneix alguns, de pirates, sabeu? Jo he vist moltes pel·lícules on els protagonistes devien ser companys vostres.

En sentir-la els pirates, els canvià la cara de color i el qui semblava el capità de la colla digué amb una miqueta de gravetat en la veu:

—Xiqueta!, nosaltres no tenim res a veure amb aquelles coses que vosaltres anomenau pel·lícules, i et diré més encara, nosaltres estem molt enfadats amb tota la gent del cinema per la imatge equivocada que han fet córrer de nosaltres. No és aquest el tractament que ens mereixem, les persones dignes.

14

—Sí, sí —digué un altre pirata—, en la darrera reunió dels pirates que quedem al món, hem decidit fer un escrit en què manifestem el nostre desacord amb aquesta mena de campanya antipirata.

Llúcia no s'ho acabava de creure. Es trobava davant d'una colla de pirates, però de pirates que no tenien res a veure amb els pirates que ella coneixia per les pel·lícules que havia vist o per les històries que havia llegit i sentit. Aquests eren uns pirates ben diferents, tenien alguna cosa d'especial que l'atreia enormement. Potser era la cara de bones persones o tal vegada era la seua manera de vestir. Fora el que fora, els dirigí una

mirada tan tendra que tots els presents hagueren de correspondre-li amb un somrís ben simpàtic.

El pirata que semblava ser el capità era alt i encara jove. Tenia els cabells tan rossos com el foc i tan rullats com els caragols. Com que els portava llargs, se'ls havia nugat amb una cinta d'un color verd intens, tan intens com els seus ulls. Aquest pirata va tossir un parell de vegades, una molt fortament i l'altra molt dèbilment, i digué a Llúcia:

15

—Ehem, ehem! Criatura, veig que podem confiar en tu, la qual cosa sempre és millor que no poder confiar en ningú. Em diuen el capità Barbaflorida i aquestes ànimes que veus són els pirates més valents de totes les galàxies. Les parts del cos que els falten, les han perdudes defenent causes bones.

I, assenyalant cada un dels pirates, el capità Barbaflorida anà presentant-los:

—Cabellsnegres, Ulldàguila, Mà-de-ferro, Centanys, Rialletes, Camafusta, Braçnou,

Mira-sempre, Parlaprou, Jastabé, Memoria-curta...

—Molt de gust —digué la xiqueta—. Jo em dic Llúcia, els meus pares són Elena i Lluís.

Llúcia, amb els ullets brillants com dues estrelles, els tornà a dir:

16 —Ja veig que teniu uns noms que us defineixen molt bé, però —digué dirigint-se al capità— el seu, capità, és realment un nom molt original.

El capità, amb veu de suficiència, contestà mentre s'acariciava la barba:

—Ja ho sé, criatura, ja ho sé, però has de saber que la meua barba també és una barba molt original. Quan arriba la primavera perd el pèl i comencen a eixir-li flors de tots els colors.

—Ostres! —exclamà Llúcia.

—Però no penses que resulta gens fàcil això de ser original, en absolut! Si he de ser sincer, et diré que més bé em fa patir. De vegades, quan la barba està florida, em veig en el compromís d'haver de lluitar contra les abelles que, confo-

ses, hi venen a libar i, com deus comprendre, no és gens agradable anar pel món acompanyat d'abelles...

Llúcia quedà pensativa. El capità semblava una bona persona i ella compregué el seu problema. Volia ajudar-lo i li proposà:

—Si no té inconvenient, capità, jo podria contar el seu problema al meu iaio. Ell en sap molts, de remeis, i de segur que podrà trobar-ne algun que resoldrà el que el preocupa.

—Ah, moltes gràcies, criatura! —contestà el capità amb cara d'agraïment.

Llúcia començà a animar-se. Els temors del principi havien desaparegut completament. Ara es trobava davant d'aquells pirates desconeguts com si foren amics de tota la vida. No en sabia la raó, però aquells personatges, potser una mica extravagants, li inspiraven confiança. Llúcia aprecià la reciprocitat d'aquest sentiment ja que les miradetes que es llançaven els uns als altres deixaven ben patent que una simpatia mútua començava a omplir-los a tots.

Encuriosida, la nostra amiga els preguntà:

—I es pot saber què feu vosaltres per ací?
Heu vingut a estiuejar al poble?

—Ostres! —exclamà el capità— Ja se'ns havia oblidat el motiu de la nostra espera!

—Sí, és veritat, se'ns havia oblidat! —digueren quatre veus més.

18 —Sí, això —repetiren la resta de pirates.

El capità, mentre s'allisava la barba, explicà a Llúcia:

—Estimada i simpàtica criatura, nosaltres som uns pirates amb sort. Divendres passat, mentre somiàvem sota l'ombra d'una palmera, arribà una gavina blanca, preciosa, que ens despertà i ens deixà un paper plegat. El desplegarem i...

—Què era? Què era? —preguntà Llúcia amb impaciència.

Barbaflorida, amb gran solemnitat, es va traure de la butxaca del pantaló un paper i li'l mostrà.

—Mira'l, mira'l.

—Uau! És el mapa d'un tresor!

—Sí, estimada i simpàtica criatura, però no ens ha servit de molt, no. Hem visitat milers de coves i res no hem trobat, cosa que ja ens tenia una mica desanimats, i hui, per acabar la festa, Memoriacurta ha perdut la barqueta. Per tant, si tu no ens deixes la teua, no podrem tornar al vaixell.

19

—Dius que heu perdut una barca i que no podeu tornar al vaixell? No entenc ni pruna. De quin vaixell parles? Jo no en veig cap, de vaixell! —digué Llúcia més desconcertada que no estranyada.

Barbaflorida i els altres pirates es miraren amb una mica de llum als ulls mentre se'ls escapava una mena de rialleta. El capità digué:

—És clar que no el veus. Cap persona, llevat dels pirates, no pot veure'l. D'això ja ens ocupem nosaltres, saps?, tot just el deixem allà on naixen la boira i l'escuma per barrejar-se totes dues i formar una mena de muralla natural per tal de protegir-lo de mirades curioses.

Has de saber que si ens descobriren, vindrien els periodistes, la ràdio i fins i tot la televisió, cosa que ens molestaria en gran mesura. A nosaltres no ens agrada la publicitat, saps?

20 Parlaprou continuà explicant que, malgrat haver visitat tantes coves, no havien tingut cap problema, ningú no els havia descobert ja que les coves de tresors es trobaven sempre en els indrets més solitaris.

Els pirates, malgrat ser una espècie a extingir i viure una mica apartats d'aquesta civilització, podríem dir amb certesa que es trobaven a l'aguait de qualsevol novetat i s'adaptaven a aquelles coses que els agradaven o que els servien per a portar una vida més agradable, conservant, això sí, les seues arrels de pirates. Tot açò explica que, per a arribar a terra, feren servir una barqueta de goma que, en xafar la costa, desunflaven, plegaven i guardaven en algun lloc per anar amb més tranquil·litat explorant el paratge. Aquell dia, però, ningú no recordava on havien deixat la barqueta, fet aquest que els posava

en una situació difícil ja que cap dels pirates no sabia nadar.

—Ja ho saps tot, Llúcia. Ens podries portar tu al nostre vaixell? Allí tenim més barquetes de recanvi, saps?

Llúcia quedà pensativa. Tot el que estava passant era realment fabulós. Estava davant de pirates de veritat que estaven buscant un tresor, un tresor!, igual que en les pel·lícules. Allò era tota una aventura, quina sort! I ara li demanaven, a ella, a una xiqueta, que els duguera al vaixell, com si fora una persona important, perquè portar uns pirates era tot un honor. Realment no podia permetre's el luxe de deixar passar aquesta aventura. En absolut! Havia de trobar, doncs, la manera d'aconseguir que els pirates es quedaren una estona més amb ella. Volia conèixer com eren els pirates en realitat.

De sobte li vingué la idea.

—Capità, ha explorat tot aquest bocí de costa? Barbaflorida, rascant-se el cap, contestà:

—Psss, psss... Tot, el que es diu tot... no, però...

—Aleshores no podeu anar-vos-en! Estic ben segura que un bon pirata no abandona la seua missió al primer revés, veritat? —va interrompre Llúcia.

—No, és clar que no, però...

22

—Ara acabarem la feina —tornà a interrompre'l Llúcia—. Si voleu, jo us puc ajudar a trobar el tresor. Mireu, molt a prop d'ací hi ha una cova que tothom diu que és una cova misteriosa. Ningú no ha pogut entrar-hi. Quan ho han intentat, diuen que de seguida se senten unes veus que ixen del fons de la cova i que fan por. La gent diu que són les veus dels esperits de no-sé-qui. Imagineu com deuen ser que li han posat el nom de Cova dels Esperits.

En sentir-la, tots els pirates començaren a fer salts d'alegria. Una cova on se sentien veus! No hi havia cap dubte que aquella era una cova on havien estat els seus avantpassats i, amb una mica de sort, fins i tot podia ser la cova que buscaven.

Barbaflorida, més content que unes pasqües, digué:

—Llúcia, tens raó. Un bon pirata no s'ha de rendir mai, i si a la cova passen aquestes coses, potser es tracta de la que busquem.

—Significa això que penseu quedar-vos, capità? —digué la xiqueta bastant emocionada.

—Naturalment! I si és el teu desig, també tu pots vindre amb nosaltres.